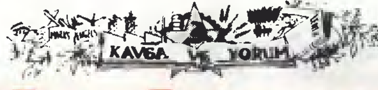
Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Yıl:8, Sayı:171
21 Eylül 1981

12 Eylül'ün birinci yıldönümünde haykırıyoruz:

TANKLARLA GELEN DEVRİMLE GİDECEKTİR
TEK YOL DEVRİM

Faşist diktatörlük altında bir yıl geçti.

En ağır terörün yaşandığı cezaevlerinde şu sıralarda süren direnişler, bu bir yılı tüm halkın nasıl karşıladığını çok güzel dile getirmektedir. Öte yandan yurt dışında çeşitli yerlerde, faşist cuntaya karşı yığınsal eylemler yapıldı. Bunlar da, halkımızın faşizme karşı savaşımını tamamladı.

Faşizmle uzlaşma içinde artık liberalliklerini bile yitiren "liberal" yazarlar ise, 12 Eylül'ün birinci yılını, cuntaya "şükranlarını sunarak" andılar. Oniki Eylül'ün gücünü halktan ve devletten aldığını söylediler.

Gücünü halktan alan(!) bir iktidarın darbe yoluyla başa gelmesi ve Kurucu Meclis sahtekarlığında olduğu gibi halk oyundan ölesiye korkması en basit mantığa bile aykırıdır. Bu bir yana, bir yıllık uygulama, 12 Eylül'ün, devletin tüm gücünü seferber ederek her alanda halka saldırmak anlamına geldiğini somut kanıtlamıştır.

Faşist diktatörlüğün uyguladığı siyasal terörün dökümü bilinmektedir. Bunun yanısıra yürüttükleri ideolojik beyin yıkama kampanyasının kabak tadı verdiği de açıktır. Öyle ki Nazlı Ilıcak bu konuda cuntayı uyarıyor:

"Atatürk programlarının sıklığı, sanki milleti Atatürk' ten soğutmak isteyen bir zihniyetin gayretleridir... Kral dan fazla kral taraftarı olmak isteyenler, kaş yaparken göz çıkarıyorlar".

Faşist diktatörlüğün bir yıl içindeki ekonomik "başarıları" ise, halk için açlık, işsizlik, pahalılık, ağır vergi yükü, ücret dondurmasıyken, finans-kapital için "huzur ortamı" diye nitelendiriliyor.

Halka karşı her alanda uygulanan bu şiddet yalnızca şunun bunun zalimliğiyle açıklanamaz. Ülkemizdeki köklü ekonomik toplumsal bunalımın finans-kapital eliyle çözülmesinin yolu halka karşı yoğun şiddetten geçer. Gericilik dönemi Rusyası için Lenin'in dediği gibi, onların çözüm yolu "şiddet, adım başı şiddet, onlarca milyona karşı şiddet"tir.

Yine Lenin'in Rusya'daki gericilik döneminde dediği gibi, bu şiddet karşısında sızlanmak bir anlam taşımaz:

"Seçiminizi yapın... Proletarya seçimini yapmıştır ve Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi şimdi her zamankinden daha kesin olarak, proletaryayla bağlaşıklık içinde köylü ayaklanması belgisinin Stolipin'in Rusya'yı 'yeniden canlandırma' yöntemini başımızdan savmanın *tek* olanaklı aracı olduğunu yığınlar arasında anlatacak, propaganda edecek, yayacaktır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.13, s.457-458).

Evet, Türkiye proletaryası da seçimini yapmıştır. Evrenlerin ekonomik bunalımı çözme yöntemini başımızdan savmanın *tek* olanaklı aracının halk devrimi olduğunu bugün her zamankinden daha kesin olarak propaganda edecektir. Bunun için, 12 Eylül'ün birinci yıldönümünde haykırıyoruz:

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Tek yol devrim!

Cezaevlerini başlarına yıkacağız

Mamak cezaevi bugünlerde Türkiye devrimci hareketinin tarihine geçecek günler yaşıyor. Cezaevinde burjuvazinin fiziksel ve ideolojik saldırılarına karşı direnme bilinci gelişti ve yaşama geçiyor.

Oniki Eylül öncesinde Türkiye'de var olan devrimci durumun tüm göstergeleri cezaevinde yansımıştı ve cezaevindeki mücadele bir noktaya gelebilmişti.

Ancak, devrimci durumun son dönemlerinde mücadele anlayışı yer yer yozlaştı. İdare devrimcileri adım adım bastırmaya başladı. 1980 Ağustos'unda tutuklulara yoğun saldırıya geçildi. Hemen ardından da darbe geldi.

Fiziksel ve ideolojik saldırı karşısında cezaevindekilerde önce bir şaşkınlık oldu, sonra korkunç bir eylemsizlik içine itildiler. Komünistlerin sayısal gücü yetersiz kaldı. Sonuçta herşey kabullenildi.

Bu tutum yaklaşık bir yıl sürdü. Ancak, giderek, önemli bir kesim bu yükü taşımak istemediğini belli etmeye başladı. Önce tek tek kişiler istiklal marşını söylemeyi reddettiler. Sonra, merkezi karar olmadan, bir gurup, askeri eğitim yapmayı ve istiklal marşını söylemeyi reddetti, ardından ise toplu işkenceye karşı açlık grevi ve ölüm orucu başlattı.

Dürüst militanların ölümü göze alarak başlattıkları bu direnişi nasıl değerlendirdiğimizi açıkça söylemek, daha da önemlisi bu hareketin doğru bir yönde gelişmesini sağlamaya çalışmak görevimizdir.

Bizce cezaevinde açlık grevi pasif direniştir, ölüm orucu ise kendi kendine vurmaktır. Hiçbir zaman, bu eylemlere girişen arkadaşları karalamak, onlara saygısızlık etmek gibi bir anlayışımız yok. Ama ölümü göze almışsak, bu, askeri eğitim yapmadığımız, istiklal marşını söylemediğimiz için olsun. Kadın koğuşları askeri eğitime yığınsal bir biçimde karşı çıktılar. Kararlılığımız burjuvazinin geri adım atmasına neden oldu. Kararlılık ve birliktelik tek dayanağımız. Bunu hiç unutmayacağız.

Bizim önerimiz açlık grevi gibi pasif direnişler değildir. Askeri eğitimi yapmayalım, sorgulama için arkadaşlarımızı Emniyet'e göndermeyelim, istiklal marşını ve yemek duasını söylemeyelim. Biz bu anlayışın propagandasını yapıyoruz ama yaşama geçirmek için gerekli yığınsallığı sağlayamazsak eylem birliğini bozmayacağız.

Cezaevlerini başlarına yıkacağız!

Tanklarla gelenler devrimle gidecektir.

Mamak Cezaevi'nden kadın yoldaşlar

ÖZEL SAYI

Bütün ülkelerin proleterleri birlesin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:8, Sayı:171
21 Eylül 1981

Masrafı: 50p. ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazısma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Faşizm halka başka ne getirebilir

Yoldaşlar,
İzinden dönen bir Kürt ailesiyle görüştük. Onların bize aktarmış olduğu olayları aktarıyoruz.

Oniki Eylül birinci senesini doldururken, tüm Türkiye'de baskı ve terör estiren faşist cunta, Kürt halkına da azgınca saldırıyor ve gün geçtikçe halkın nefretini topluyor.

Görüştüğümüz aile, Kahramanmaraş'ta şu olayların olduğunu anlattı, aynen aktarıyoruz:

Kahramanmaraş'da, faşist cunta düzenlediği operasyonlarda bulamadığı kişilerin ailelerine ve komşularına herkesin önünde işkence yapıp, onları konuşturmaya çalışıyor. Elbistan'da bir arama sırasında, aradıkları kişiyi bulamayan jandarmalar, komşusu olan bir işçiyi sorguya çektiler. Hiçbir sonuç alamayan jandarma başçavuşu, işçinin biletmekte olduğu orağı alıp, birçok yerini parçaladı.

Yine Kahramanmaraş'ın bır köyünde, bütün köylüyü sabahleyin yatağından kaldırıp mezarlığa götürdüler. Aranan kişilerin nerede olduğunu söylemezseniz, hepinizi asarız, keseriz diye tehdit ettiler. Yine bir sonuç alamayınca türlü işkence yaptılar.

Elbistan'da köylülerin gördüğü işkence olaylarından biri şuymuş: Aranan kişilerin nerede olduğunu bilmiyorum diyen bir işçinin dişlerini ve tırnaklarını herkesin önünde sökmüşler.

Kahramanmaraş'da tutukevlerinde bulunan yakınlarını ziyaret etmeye giden kişiler, yakınlarına, hapishanelerde 3-4 ay gözleri bağlı olarak işkence yapıldığını söylüyorlar. Tutuklular, gözlerimiz açık olarak işkence yapsalar tercih ederiz diyorlarmış.

Ziyaretçilerin görüşme yapabilmeleri için, 15 günde bir, sıra düşerse 5 dakikalığına 40 kişiyi içeriye alıyorlar. Daha fazla kalmak isteyenleri zamanı dolduğu için dipçikleyip dışarı atıyorlar. Birçok aile, tutuklu bulunan yakınları ile 5-6 aydır görüştürülmüyorlar.

Yine bir örnek: Kahramanmaraş'da bir adam, 6 aydan beri tutuklu bulunan oğlunun, Adana'nın bir hastahanesinin 11. koğuşunda olduğunu bir tesadüf sonucu öğreniyor. Hemen ziyaretine gidiyor ve oğlunu tanınmaz halde buluyor. Oradaki bir jandarma eri, ağlayan adamı görünce, adamın yanına gidip o da ağlıyor ve "abi" diyor, "bizim elimizde birşey yok, biz de yarın görevimizi bitirdiğimiz zaman, bize de aynısını yapacaklar" diyor.

Kahramanmaraş'da çok kayıp kişiler olduğunun söylentisi var. Gaziantep'de de bir mezarcı, sıkıyönetim komutanlığının emri ile günde 20-30 tane mezar açıyor. Sabahleyin geldiği zaman ise mezarları kapalı görüyor. Merak edip gizleniyor ve bakıyor ki gündüzleyin açtığı mezarlara askerler ceset getirip gömüyorlar.

Yine Elbistan'da yapılmakta olan büyük bir elektrik santralında çalışan işçilerin hiçbir güvenliklerinin olmadığını, haftada ortalama 1-2 kişinin öldüğünü ve yapılan istatistiklere göre, inşaatın bitimine kadar olan dönemde 6 bin kişinin öleceğini söylüyorlar. Ölecek olan işçiler için, işyerinde özel bir depo içinde tabutların dahi bulunduğunu işçiler söylüyorlarmış. Çalışan işçiler bu saydığımız olaylar karşısında şimdilik suskun kalıyorlar, ama hoşnutsuzluk gün geçtikçe birikiyor.

Görüştüğümüz ailenin anlattığı son bir örnek de şudur: 60 bin nüfusu olan Elbistan'da, zafer bayramını kutlama töreninde, sıkıyönetim komutanı geldiği zaman 60 kişilik insanla karşılaşınca çılgına dönüp tören alanını terk etmiş.

Yoldaşlar, faşist cunta işçi sınıfının ellerini gün geçtikçe boğazında hissediyor.

Ş.K.-H.S., Londra

İdamların hesabını soracağız

Faşist cunta tarafından idam istemiyle yargılanan militanlar şöyledir: *Dev-Yol:*298; *Dev-Sol:* 23; *Kurtuluş:* 24; THKP-C: 172; *İşçinin Sesi:* 18; MLSPB: 56; *Partizan:* 25; *Halkın Kurtuluşu:* 68; *Ala Rızgari ve Rızgari:* 13; *Tekoşin:* 11; PKK: 242; *Kawa:* 19; TKEP: 3.

Faşist cellatlar döktükleri kanda boğulacaklardır!

FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ

12 Eylül'ün birinci yıldönümünde

FAŞİZME KARŞI GÖSTERİLER YAPILDI

Oniki Eylül'ün birinci yıldönümünde, Avrupa'nın çeşitli yerlerinde ülkemizdeki faşizmi lanetleyen yürüyüşler, gösteriler, geceler yapıldı. Halkımızın savaşımıyla dayanışma bayrağı yükseltildi. Faşist cuntanın gerçek yüzünü Avrupa kamuoyuna sergilemede bu gösterilerle önemli bir adım daha atıldı.

İngiltere'de, Şili, El Salvador ve Türkiye'deki faşizme karşı ortak gösteriler ve dayanışma gecesi yapıldı. Almanya'da üç ayrı merkezi yürüyüş oldu. Köln'deki merkezi yürüyüşe *İşçinin Sesi* de katıldı. Ayrıca dayanışma gecesi yapıldı. Avusturya'da açlık grevi, yürüyüş, miting oldu. Fransa'da yürüyüş yapıldı.

İNGİLTERE: Şili, El Salvador ve Türkiye'deki faşizme karşı ortak gösteriler uluslararası nitelik taşıyor.

İngiltere'de 12 Eylül'ün yıldönümünde faşist cuntayı protesto gösterileri, Şili'deki 11 Eylül faşist darbesine ve El Salvador'daki faşist cuntaya karşı eylemlerle birlikte yapıldı. Gösteriler hem Türkiyeli, Şilili ve El Salvadorlu devrimcilerin ortak çalışması, hem İngiltere demokratik kamuoyundan aldığı büyük destek, hem de tüm dünyadaki faşist yönetimlere karşı olması açısından, gerçekten uluslararası nitelik taşıdı.

Gösteriler

Önce, 11 Eylül'de Londra'daki Şili elçiliği önünde bir gösteri düzenlendi. Oniki Eylül'de ise Türkiye elçiliği önünde gösteri oldu. Her iki gösteriye de Şilili, El Salvadorlu, Türkiyeli, İngiliz ve çeşitli uluslardan anti-faşistler katıldılar.

Oniki Eylül'ün yıldönümünde faşist cuntayı protesto yürüyüşü planlanmıştı. Ancak bu arada Londra'da tüm yürüyüşlerin yasaklanması nedeniyle yürüyüş yapılamadı.

Yukarıda, Şili ve Türkiye Elçilikleri önünde yapılan ortak gösteriler görülüyor.

Anti-faşist dayanışma gecesi

Onüç Eylül'de, Şili Anti-Faşist Komitesi, El Salvador Demokratik Devrimci Cephesi ve Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi' nin ortaklaşa düzenledikleri bir gece yapıldı. Gece, açık oturum ve konser olmak üzere iki bölümden oluşuyordu.

Açık oturuma İşçi Partisi saylavı ve TDHSK üyesi Ernie Roberts, İngiltere'nin en önemli sendikalarından Maden İşçileri Sendikası'nın (NUM) Galler Bölgesi Başkanı, TDHSK üyesi Laurence Daly ve Birleşik Mühendislik İşçileri Sendikası'nın (AUEW) Başkan Yardımcısı, yine TDHSK üyesi Bob Wright, Şili Anti-Faşist Komitesi'nden Ivan Parvex, El Salvador Demokratik Devrimci Cephesi'nden Roberto Vargas, Türkiye Barış Derneği'nden Dr. Bedir Aydemir ve TDHSK Genel Sekreteri Jim Moody katıldılar.

Açık oturumu Ernie Roberts yönetti. Roberts açış

FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ

konuşmasında Şili'de, El Salvador'da ve Türkiye'deki faşit baskılara değindi, anti-faşist dayanışmanın önemini vurguladı ve İngiliz işçi hareketinin dayanışmayı yaygınlaştıracağını belirtti. Aynı konuşmada, Kemal Türkler'le bir görüşmesini anlattı ve Türkler'in kendisine verdiği Maden-İş bayrağını göstererek, masanın önüne astı. 113 saylavın El Salvador Demokratik güçlerinin tanınması için 56 saylavın ise Evren'e karşı önerge imzaladıklarını aktardı.

Ernie Roberts ilk sözü Laurence Daly'ye verdi. Yarım milyon maden işçisi adına konuştuğunu belirten Daly, Şili, El Salvador ve Türkiye'deki faşist baskıları lanetledi. Türk-İş'in Uluslararası Hür Sendikalar Konfederasyonu'ndaki (ICFTU) üyeliğinin askıya alınmasında İngiliz Sendikalar Konfederasyonu' nun (TUC) payı olduğunu anlattı. Faşist cuntanın işçi haklarına yöneltttiği saldırıları ve DİSK yöneticileri için idam istenmesini şiddetle kınadı. Cuntanın Kürdistan ve Kıbrıs'taki baskılarına da değinen Daly, Kürdistan ve Kıbrıs da Türkiye'yle birlikte bu baskılardan kurtulacaktır dedi ve konuşmasını "birlik ve dayanışma" belgisiyle bitirdi.

Daly'den sonra Dr. Bedir Aydemir konuştu. Bedir Aydemir, 12 Eylül öncesinde devrimci durumun varlığına değindi, faşist cuntanın devrim güçlerinin eksik ve yanlışlarından yararlanarak başa oturduğunu söyledi. O zaman o yanlışlara, eksiklere neden olanların, şimdi de rejim faşist değildir diyerek yeni yanlışlara neden olmaya çalıştıklarını belirtti. 1 Mayıslara, İzmir, Çorum savaşlarına değindikten sonra, genellikle Avrupa demokratik kamuoyunun, özellikle de Avrupa işçi sınıfının Türkiye'deki anti-faşist savaşla dayanışması, faşist cuntayı yıkmada ve yeni ve daha güçlü 1 Mayıslara çıkmada büyük önem taşıyor dedi. Bedir Aydemir, tüm Türkiyeli anti-faşist güçlerin, Şili ve El Salvador'daki anti-faşist güçlerle, dünyada emperyalizme, faşizme karşı tüm savaşanlarla dayanışmasını dile getirerek sözlerini bitirdi.

Üstte, açık oturum sırasında Madenciler Sendikası lideri Laurence Daly, altta ise Mühendislik İşçileri Sendikası başkan yardımcısı Bob Wright konuşurken görülüyor.

Aydemir'den sonra, Bob Wright konuştu. Bob Wright, Şili'de işçi sınıfının basına yansımayan direnişlerinin varlığına değindi, bunun çok sevindirici olduğunu söyledi. El Salvador demokratik güçlerinin tanınması gerektiğini vurguladı. Türkiye'deki faşist baskılar üzerinde uzun uzun durdu. Kendisinin 1 milyon 250 bin mühendislik işçisi adına konuştuğunu ve Türkiye'deki faşist cuntanın içyüzünü sendikanın her bir şubesinde açık etmek için yoğun çalıştıklarını söyledi. Faşizm, sermayeye sınırsız özgürlük, halka ise sınırsız baskı demektir, Türkiye'de de olan budur. Cuntanın Türk-İş'i sendika diye yutturmaya çalıştığını, oysa Türkiye'de sendikal çalışmanın yasak olduğunu belirtti. Konuşmasını, dayanışmanın önemini vurgulayarak bitirdi.

Bob Wright'dan sonra El Salvador Demokratik Devrimci Cephesi'nden Roberto Vargas konuştu. Vargas, 1962-1973 arasında bir yandan faşist çetelerin örgütlendiklerini, öte yandan halk güçlerinin toparlandıklarını anlattı. Ardından ülkede siyasal savaşımın kızıştığını, yoğunlaştığını söyledi ve bu savaşım yükseldikçe, reformizmin iflasının açığa çıktığını ve ülkede ya faşizm ya sosyalizm ikileminin doğduğunu belirtti. Bugün, emperyalizm, Sovyetler Birliği ve Küba El Salvador'un iç işlerine karışıyor diye propaganda yürütüyor ama gerçekte El Salvador'un iç işlerine tek, hem de en kabaca karışan Amerikan emperyalizmidir dedi. Emperyalizm ortak düşmandır, işte bu nedenle dayanışma El Salvador'dan Şili'ye, Şili'den Türkiye'ye kadar uzanıyor diyerek sözlerini bitirdi.

El Salvador sözcüsünden sonra Şili Anti-Faşist Komitesi'nden Ivan Parvex konuştu. Parvex önce El Salvador'daki savaşımın taşıdığı önemi vurguladı. Şili'de sendikalar konfederasyonu başkanının yine tutuklandığını, ayrıca dört demokratik kişinin dışarı sürüldüğünü anlattı. Şili'de savaşımın sürdüğünü, gösterilen uluslararası dayanışmanın çok önemli bir destek olduğunu belirtti ve Türkiye'deki demokratik güçlerle dayanışmanın da aynı nedenle önem taşıdığını söyleyerek sözlerini bitirdi.

Son olarak, TDHSK genel sekreteri Jim Moody konuştu. Öteki konuşmacıların değindikleri konulara yeniden değinmeyeceğini belirten Jim Moody, Şili, El Salvador, Türkiye gibi tüm ülkelerdeki faşizmin kara yüzünü dünya demokratik kamuoyuna ser-

FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ

Şili'li sanatçılar

Üstte: Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan programları sırasında. Altta: Geceye katılanlar hep birlikte "Elele" şarkısını söylerken.

gilemek için yapılacak çok iş olduğunu, daha çok yayın, daha yaygın propaganda gerektiğini söyledi. Dayanışmayı yükseltmek çağrısıyla sözlerini bitirdi.

Gecenin ilk bölümünü oluşturan açık oturumdan, ikinci bölüme geçmeden önce, arada Avrupa Konseyi sosyalist saylavlarından Richard Caborn bir konuşma yaptı. Caborn da faşist baskılara, buna karşı uluslararası planda dayanışmanın önemine değindi. Türkiye'deki faşist cuntayı sergilemek, anti-faşist güçlerle dayanışmayı genişletmek için de demokratların bulundukları yerlerde çalışma yürüttüklerini anlattı. Bunun sonuç verdiğini belirten Caborn, Danimarka hükümetinin Avrupa Konseyi'nde Türkiye'yle işbirliği yapmama kararını duyurdu. Fransa hükümetinden de aynı yönde bir karar beklendiğini söyledi ve konuşmasını bağış çağrısıyla bitirdi.

Gecenin ikinci bölümü, iki Şilili gurubun konserinden ve Melike Demirağ ile Şanar Yurdatapan'ın programından oluşuyordu.

Şilili sanatçılar Latin Amerika'da halkın yaşamını, devrimci savaşlarını çeşitli parçalarıyla dile getirdiler. Che Guevara için yazılmış, Şili devrimine, El Salvador'daki savaşıma, dünya barış hareketine ilişkin ve Küba'dan çeşitli parçalar söylediler. En sonunda Latin Amerika devrim hareketinin dünyaca bilinen, halkları birliğe çağıran marşını salondakilerle birlikte söyleyerek konseri büyük bir coşkuyla bitirdiler.

Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan'ın programı, faşist cuntanın uygulamalarını, Kurucu Meclis sahtekarlığını, sağa da sola da karşı görünme yalanını sergileyen, baskıları sıralayan verilerle, 12 Eylül öncesi devrimci savaşımdan örneklerle, Nazım Hikmet'ten şiirlerle bezenmiş olmasıyla ve şarkıların içeriğiyle oldukça dolu bir programdı. Program aynı anda İngilizceye de çevrildi ve büyük ilgi topladı.

Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan, bu programla faşist cuntayı yurt dışında sergileme görevini çok yönüyle yerine getirdiklerini kanıtladılar. Ve onlara, gerek İngiltere'de 13 Eylül gecesinde, gerekse Avrupa'daki gecelerde, hem Türkiyeli işçi ve öğrencilerimizin, hem de Avrupalı demokratların gösterdikleri sıcak sevgi, faşist cuntanın vatandaşlık belgelerinin halkların sevgi ve saygı ölçütleri açısından hiçbir geçerlilik taşımadığının en güzel kanıtıdır.

Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan, program içinde neden vatandaşlıktan atıldıklarını da duyurdular. Kıbrıs'da Kıbrıslı Türk-Rum ve Yunanlı sanatçıların da çağrıldığı bir toplantıya katıldıkları ve halkların kardeşliğini savundukları için faşist cuntanın kendilerini vatandaşlıktan attığını söylediler ve faşist cunta ne yaparsa yapsın, halklar kardeştir dediler.

Yine program sırasında, sanatçılar, 12 Mart döneminde olduğu gibi Türkiye'de yine fıkraların dolaştığını söylediler ve dolaşan fıkralardan birini aktardılar:

"Bir Istanbullu gece bir arkadaşının evine oturmaya gitmiş. Konuşmaya dalmışlar, derken saate bir bakmış ki sokağa çıkma yasağının başlamasına az kalmış. Hemen apar topar kalkmış ve aceleyle yola çıkmış. Hem saate bakıyor, hem koşuyormuş. Yasak başlayacağı sırada, o da evinin önüne yaklaşmış. Ama tam bu anda, karanlıktan bir ses 'dur — eller yukarı' diye emir vermiş. Adam durmuş, ellerini yukarı kaldırmış. Karanlıktan elinde makinalı olan bir asker görünmüş. Adam, kafasında durumu anlatırım, evim şurası derim diye düşünürken, asker bir daha dur diye emir vermiş. Adam şaşırmış, dayanamamış, duruyorum ya işte demiş, neden bir daha dur diyorsun. Asker, 'komutan bize vur emrini uygulamadan önce iki kez dur deyin dedi' diye cevap vermiş."

Bu fıkra, hep gazetelerde okuduğumuz 'dur emrine uymadı' gerekçesine Türkiye'de kimsenin inanmadığına çok güzel bir kanıttır.

Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan, programda, cuntanın baskıları karşısında uzlaşan entellektüelleri de eleştirdiler. Faşizmin yeni ve daha güçlü 1 Mayısları engelleyemeyeceğini söylediler. Kürt ulusuna yapılan baskıları anlattılar Programa salondakiler de aktif olarak katıldılar, İngilizce, Türkçe ve Kürtçe belgiler attılar. Gece "Elele" şarkısıyla ve "tanklarla gelenler devrimle gidecektir — tek yol devrim" belgisiyle çoşku içinde son buldu.

FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ

FEDERAL ALMANYA:
Köln eyl mi d vrimci eylem birliğinin örneği oldu

Üstte: Köln yürüyüşünden bir an. Altta: Türkiyeli ve öteki uluslardan binlerce devrimci faşizme karşı ortak savaşım bilinciyle cuntayı lanetliyor.

Oniki Eylül'ün birinci yıldönümünde Federal Almanya'da da gösteriler yapıldı. Köln, Duisburg ve Dortmund'da üç ayrı merkezi eylem yapıldı. Köln eylemine *İşçinin Sesi, KOMKAR, Dud-Dak, Birlik Yolu, İşçi Gerçeği* ve *Tekoşin* katıldılar. Yürüyüş ve miting canlı ve başarılıydı.

Yürüyüş öncesi Almanca, Türkçe ve Kürtçe hazırlanan ortak çağrı metni tüm Federal Almanya'da yaygın şekilde dağıtıldı. Türkiyeli anti-faşistleri ve Alman demokratlarını yürüyüşe çağırmak amacıyla gene tüm Federal Almanya ölçeğinde afişleme yapıldı. Yürüyüşe hazırlık çalışmalarındaki disiplin örnekti ve hazırlıklar başarıyla gerçekleştirildi.

Yedi Eylül'de Frankfurt'ta yapılan basın toplantısına Alman saylav Manfred Coppik ve gazeteci yazar Jünger Roth da katıldılar. Basının büyük ilgisini çeken toplantıda faşist diktatörlüğün içyüzü, işçi sınıfımız ve halkımız üzerindeki baskıları teşhir edildi. DPA ve AP basın ajanslarının yanısıra yüksek tirajlı gazete *Frankfurter Rundschau* toplantıya geniş yer ayırdı. Oniki Eylül'ün yıldönümünde Almanya'da, faşist diktatörlüğü sergileyen tek basın toplantısı bu oldu.

Oniki Eylül Cumartesi günü Köln Ebertplatz meydanında toplanan binlerce devrimci disiplinli ve coşkulu bir şekilde yürüdü. Yürüyüşte *İşçinin Sesi* kortejinde *İşçinin Sesi* sancağı ve Almanca ve Türkçe olarak, "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi", "Tanklarla gelen devrimle gidecektir", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Kürt halkına ayrılma hakkı" pankartları taşındı. Eylem sırasında son sayı *İşçinin Sesi* ve *TKP Eşgüdüm* Komitesi Üst Bürosu'nun merkezi bildirisi Almanca ve Türkçe olarak yoğun şekilde dağıtıldı.

Yürüyüş sırasında tüm örgütler protokol kararlarına uydular. Gerçek bir devrimci eylem birliğinin, ortak savaşta

ÇAĞRI

Yoldaşlar,

Merkez Organ'a tarım konusunda ve Atatürk hakkında kitap gönderilmesi çağrımıza gösterdiğiniz ilgi bizleri çok sevindirdi.

Tarım konusunda ücretli emek kullanımı istatistiklerine ve Atatürk hakkında kitaplara hâlâ gereksinmemiz sürüyor. Bunun yanısıra *İşçinin Sesi* çalışmaları için Avrupa'daki yoldaşlardan bir isteğimiz daha olacak. Başta Marx, Engels ve Lenin'in yapıtları olmak üzere *her türlü* Türkçe yayına (kitap, gazete, broşür vs.) gereksinmemiz var. Yoldaşlarımızın bu konuda da ellerinden geleni yapacaklarına inanıyoruz.

FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ

dostluk ilişkilerinin örneğini gösterdiler. İki saate yakın süren yürüyüş boyunca "Kahrolsun faşist cunta", "İşkence ve idamlara son", "Türkiye Kürdistanı'ndaki soykırım eylemlerine son", "Yaşasın enternasyonal dayanışma" belgileri Almanca, Türkçe ve Kürtçe olarak atıldı.

Mitingde 6 örgütün ortak konuşmasının yanısıra, Manfred Coppik ve DİSK 10. Bölge temsilcisi Zeki Adsız da birer konuşma yaparak Türkiye'deki durumu anlattılar. Eyleme Federal Alman ve öteki yabancı kuruluşlar da büyük destek verdiler. Bunlar arasında, Alman Sendikalar Birliği DGB, Alman Komünist Partisi DKP'nin yerel örgütleri, Almanya'daki demokratik akımlardan Gnüne' ler, Falken'ler, Şili, El Salvador, Nikaragua, İran, Irak, Suriye ve Filistin örgütleri de vardı. İTİB, TDHSK ve LİB' in destekleme mesajları coşkuyla karşılandı.

Yürüyüşten sonra Köln TİDB'nin, Cem Karaca ve çeşitli Türkiyeli ozanların katılımıyla gerçekleştirdiği "Türkiye Halkları ile Dayanışma Gecesi" coşku içinde geçti.

Solda: Sancağımızın ardında İşçinin Sesi *korteji görülüyor. Sağda: Proletarya enternasyonalizmini gözbebeği gibi koruyacağız.*

AVUSTURYA:
Açlık grevi ve yürüyüşle faşist cunta sergilendi

Oniki Eylül'ün birinci yıldönümünde Viyana'da da açlık grevi, yürüyüş ve miting yapıldı. Eylemleri, Viyana'daki bazı Türkiyeli sol akımlardan arkadaşlarla *İşçinin Sesi* sempatizanları birlikte yaptılar.

Viyana'nın merkezi yerlerinden birinde yapılan açlık grevi 4 gün sürdü. Ardından yürüyüş ve Türkiye konsolosluğunun önünde bir miting yapıldı.

Dört günlük açlık grevi süresince faşist cuntanın vahşetini belgeleyen resimler sergilendi. Binlerce Viyanalı'nın açlık grevini ziyaret edip ilgiyle izlediği sergi, faşist cuntanın gerçek yüzünün tanınmasında önemli bir araç oldu. Binlerce bildiri dağıtıldı.

Avusturya radyosu açlık grevini birkaç kez duyurdu. Televizyon gösterdi. Radyo ve televizyonun göstermesi eylemi ve eylemin anlamını bütün Avusturya'ya taşıdı. Ajans Press (Avusturya merkezi haber ajansı) eylemle ilgili geniş bilgi aldı. Pakistanlı ve Hindistanlı iki gazeteci açlık grevini ziyaret ettiler. Gazetecilere Türkiye üzerine geniş bilgi verildi. Yürükoğlu yoldaşın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabını, *Turkey Today*'leri ilgiyle incelediler. İngilizce yayınlarımızı satın aldılar.

Kürdistan üzerine inceleme yapacak olan Amerikalı bir profesöre Türkiye Kürdistanı hakkında aynı şekilde geniş bilgi verildi.

İran, Irak, Suriye Kürdistanı'ndan Kürt arkadaşlar eylemleri aktif olarak desteklediler. Devrimci dayanışmalarını gösterdiler, mesajlar gönderdiler. Avusturya Komünist Partisi, Komünist Gençler Birliği, El Salvador Komitesi, sosyal demokratlar, onlara bağlı gençlik örgütü, öğrenci gençlik örgütü, Kübalılarla dayanışma derneği, eylemleri desteklediklerini sözlü olarak bildirdiler. Kürtlerle dayanışma komitesi eylemi destekledi.

Açlık grevini, yürüyüş ve mitingi örgütleyen ortak geçici komitenin yürüyüş anında *çıkan* eksikliklerine rağmen eylemler, faşist cuntanın Avusturya'da sergilenmesinde başarılı bir adım oldu.

DÜZELTME:

Son sayımızda, Almanya'daki eylem birliği çalışmalarına ilişkin yazımızda, bir satır kayması nedeniyle yanlış anlamaya yol açacak bir durum doğmuştur. Yedici sayfada, 2. sütunun 1. paragrafı şöyle olacaktır:

"KOMKAR'ın çağrısıyla yapılan toplantı *İşçinin Sesi*'ni savunan Köln TİDB derneğinde yapıldığından olsa gerek, toplantıların ikincisine, FİDEF genel başkanı, telefonla, işlerinin çokluğu nedeniyle(!) katılamayacaklarını, ancak toplantı sonuçlarının bildirilmesini istediklerini belirtti. Ayrıca bu toplantıya, birinci toplantıya katılanların dışında *Kurtuluş* da katıldı".

Düzeltir, okurlarımızdan özür dileriz.

İşçinin Sesi

TKP 61 YAŞINDA

YAŞASIN KOMÜNİZM

Partimiz 62 yaşına bastı.

Altmış bir yıllık tarihinde, başta Kemal olmak üzere, burjuvazi TKP'ye çok kez saldırdı. Faşist cunta, bugün bu saldırıların en azgınını yürütüyor.

Bugünkü saldırının TKP tarihinde en azgın saldırı olması, bugün burjuvazinin işçi sınıfından daha büyük bir korku duymasındandır. İşçi sınıfımız 1960'larda eriştiği olgunlukla harekete geçerek 1973'de likidatörleri deliğinden çıkardı, yıllarca pasifizme sürüklenmiş olan partimizi harekete geçirdi. Bununla da kalmadı. İşçi sınıfımızın eriştiği olgunluk düzeyi kendini TKP içinde boyveren Leninci harekette yansıttı. Burjuvazi artık ne denli azgın saldırırsa saldırsın, önüne geçilmez bir gelişme başlamıştır. Türkiye 1930'ların, 1950' lerin Türkiyesi değildir. Geniş çaplı bir tutuklamayla TKP' nin çalışmasının yıllarca sekteye uğratılabildiği günler geride kalmıştır.

Bu anlayışla, partimize yönelen azgın saldırılara rağmen, komünistler 10 Eylül'ü coşkuyla kutladılar. Londra'da İşçinin Sesi Kütüphanesi'nde 10 Eylül'de bir anma toplantısı yapıldı. Toplantıda Yürükoğlu yoldaşımızın yaptığı konuşmayı özet olarak veriyoruz.

Konuşmasının ilk bölümünde, Yürükoğlu yoldaşımız TKP Leninci kanadının durumunu değerlendirdi. *İşçinin Sesi* hareketinin bu zor dönemde bunalıma düşmemesinin, tam tersine gelişmeyi sürdürmesinin altında yatan en belirleyici etkenin ideolojik konum olduğunu söyledi. *İşçinin Sesi* hareketi, sayısal olarak çoğalmaya önem verir ama ona prim vermez, bu nedenle bunalıma düşmediği gibi sayısal olarak da sağlıklı bir gelişme içindedir, dedi.

İşçinin Sesi'nin etkinliği, gücü arttıkça sorumluluğunun da arttığını belirten Yürükoğlu yoldaşımız çok çalışmak gerektiğini vurguladı. Bununla bağlı olarak, güçlüklerimizin, güçsüzlüklerimizin de olduğunu söyledi. Öteki sol akımlarla değil, olması gerekenle karşılaştırırsak, ideolojik düzeyin daha da yükseltilmesi gerektiğine, çok başarılı bir yaz taarruzunun ardından parasal sorunun yine de sorun olmaktan çıkmadığına, yetişkin kadroların sayısının gelişmeyi kucaklamak açısından yetersiz olduğuna, yığın bağlarını güçlendirmek ve amatörce çalışmaya son vermek gerektiğine değindi.

Bundan sonra menşeviklerin durumuna kısaca değinen Yürükoğlu yoldaşımız, menşevik "plenum"un 5. Kongre çağrısı üzerinde durdu. Önce, TKP Leninci kanadının konferans belgelerinde de sıralandığı gibi menşevik MK'nın neden meşruluğunu yitirdiğini anlattı. Ancak, iş bununla bitmiyor, bunlar meşru değildir deyip bırakamayız dedi ve menşeviklerin etkisi altındaki yoldaşlara kongre sözleri ardındaki sahtekarlığı sergilemek gerektiğini vurguladı.

Yürükoğlu yoldaşımız, oportünistlerin etkisinde kalan yoldaşlara, madem bu yönetimi kongre yapma hakkına sahip görüyorsunuz, öyleyse kendi anlayışınız içinde kongrenin kongre olması için çalışın demek gerektiğini söyledi. Oportünistlerin kongre adı altında konferans yutturmamaları, gayrimeşru bir kongre bile olmayan bir toplantıyı, üstelik meşru bir kongre gibi öne sürmemeleri için çeşitli koşulların yerine getirilmesi gerektiğini belirtti. Tüm farklı görüşlerin parti yayınlarında açıkça tartışılmasının, kongre delegelerinin il kongrelerinde seçilmesinin, 49 yılın hesabını dökebilmek için parti tarihine ilişkin, konspirasyonu bozmayacak belgelerin basılmasının, yine aynı nedenle erimemiş, burjuvazinin safına geçmemiş eski MK üyelerinin kongreye çağrılmasının zorunluluğunu vurguladı ve son olarak da Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı, partinin çoğunluğunu ve sağlıklı örgütsel parçasını oluşturan Leninci kanadını yadsıyarak yapılacak bir kongrenin gerçek bir kongre olamayacağını belirtti.

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız çeşitli ideolojik-siyasal konulara değindi. İlk olarak, oportünizm çöküyor gibi sözlerin ne anlama geldiğini açıklayarak, oportünizm yok olacakmış gibi bir anlam çıkarılmaması gerektiğini vurguladı. Oportünizmin ileri işçiler gözünde iyice açık düştüğünü, bu açıdan çöktüğünü ama Türkiye'deki geniş sosyo-ekonomik taban varoldukça, özellikle bugün yılgınlığı örgütleyebileceği bir ortam varken, oportünizmin yok olmayacağını, birinin batıp bir başkasının, ya da aynısının yeni bir boyayla çıkacağını söyledi.

Faşizme karşı eylem birliği konusunda üzerimize düşeni yaptığımızı ve yapacağımızı belirten Yürükoğlu yoldaş, ancak gerçek birlikten başka herşeyi amaçlayan birlik tüccarlarının ortaya çıktığını, bunların işçi sınıfı için en tehlikeli demagoglar olduğunu, birlik adına işçi sınıfının yanlışla uzlaşmazlığını köreltecek, onun gardını düşürecek bu tutuma karşı savaşım verilmesi gerektiğini söyledi.

Yürükoğlu yoldaş, bizim, cuntaya faşist demeyenlerle eylem birliği yapılmaz diye bir görüşümüzün olmadığını ama eylem birliği yapabilmenin günlük yaşam içinde giderek zorlaşacağını belirtti. Cuntaya faşist demeyenlerin, tutarlı olacaklarsa, savaştan kaçan taktikler önereceklerini, bu nedenle eylem birliğinin güçleşeceğini söyledi. TSİP'in, menşeviklerle, ortak eylem koyamadığını, yayın organında bunu anlatırken menşeviklerin cuntaya karşı savaşa niyetli olmadıklarını söylediğini örnek olarak verdi. Cuntaya faşist demeyip de, yine de doğru savaşabilen hareketlerle ise eylem birliği yapılabileceğini yineledi.

Cuntanın niteliği konusundaki tartışmaya ilişkin olarak, Yürükoğlu yoldaşımız, *Atılım*'da menşeviklerin "cuntaya faşist diyenler cuntanın faşistliğini yalnızca barbarlığa bağlıyorlar" derken, *İşçinin Sesi* hakkında düpedüz yalan söylediklerini açıkladı. *İşçinin Sesi* yayınlarında cuntanın neden faşist olduğu çok çeşitli yönleriyle açıklanmıştır ama kendileri hiçbir yerde cuntanın neden faşist olmadığını açıkça yazmadılar dedi.

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız cunta faşist değildir diyenlerin gerekçelerine değindi. Gerekçeleri, cuntanın içinde kanatların varlığı, tepeden gelişi, ayrı bir faşist ideolojisi olmayışı, klasik bir Bonapartist darbe oluşu ve devletin biçiminde bir değişme olmayışı diye sıraladı ve bunları bir bir ele aldı.

Cuntanın içinde kanatların varlığını, MHP'yi yargıladığını ve dış siyasette gerçekçi eğilimleri olduğunu ileri süren birinci görüşün menşeviklere ait olduğunu söyleyen Yürükoğlu yoldaş, tüm bunlar özünde "dış siyasette gerçekçi eğilimler" noktasında düğümlenmektedir dedi. Sovyetler Birliği ile iyi geçinip geçinmemenin faşistliğe ölçüt olmadığını, 1939'lara kadar Hitler'in de Sovyetler Birliği'yle iyi geçindiğini söyledi. *Atılım,*

TKP 61 YAŞINDA

"faşist, kanlı terörcü MHP" derken, cunta daha şimdiden daha kanlı terörcü olduğu halde, bırakalım faşist demeyi, cuntaya kanlı terörcü bile demiyor dedi.

Cunta tepeden geldiği için faşist değildir diyen görüşün bir yöntem hatası taşıdığını belirten Yürükoğlu yoldaş, faşizmin ne olduğu geliş biçimiyle değil, ne yaptığıyla, işleviyle belirlenir dedi.

Cuntanın ayrı faşist ideolojisi olmayışı konusunda da Yürükoğlu yoldaş, geçen yıl verdiği Mussolini örneğini hatırlattı ve yine yöntem hatası yapıldığını, sistemli bir ideolojiye sahip olmakla, kapitalizmin o gün kurtarılabilmesi için yapılması gerekeni görmenin birbirine karıştırıldığını söyledi.

Faşizmin, Marksizm-Leninizm gibi, temel önermeleri olan, evrensel, sistemli bir ideolojisi olmadığını belirten Yürükoğlu yoldaş, ancak ortaya çıktığı ülkenin koşullarına, tarihine, çözmek zorunda olduğu sorunlara göre biçimlenen, belki tam sistemleşmiş, belki sistemleşmemiş bazı şekillenmelerden söz edebiliriz dedi. Faşist ideolojinin, irrasyonellik, şovenizm, ırkçılık, zalimlik gibi bir takım ortak özelliklerini sıraladı ve kendisi faşist olmasa da, bu özelliklerin Atatürkçülükde bulunduğunu, bugün ise kendisinin de faşistleştirilmekte olduğunu söyledi.

Yürükoğlu yoldaşımız, cuntanın Bonapartist olduğunu ileri süren görüşlere ilişkin olarak, önce kısaca Bonapartizm konusuna değindi. Devletin egemen sınıfın egemenliğini sürdürme aracı olduğunu, ancak sınıf savaşında doğacak belli durumlar sonucunda devletin geçici olarak, temel sınıflardan bağımsız bir nitelik kazanabileceğini söyledi. Derin bunalım koşullarında, temel sınıflar arasında bir güç dengesi durumunda devletin bu bağımsız niteliği geçici olarak kazanabileceğini ve temel sınıflar arasında manevra yapabileceğini, bunun Bonapartizmin belirleyici bir özelliği olduğunu belirtti. Oniki Eylül cuntasında bu özelliğin bulunmadığını, bu cuntanın finans-kapitalin ta kendisi olduğunu, devletin temel sınıflar arasında manevra yapmadığını söyledi.

Devlet biçiminin değişmediğini ileri süren görüşlere ilişkin olarak, Yürükoğlu yoldaşımız, devletin egemen olan sınıfın sınıf diktatörlüğü aracı olduğunu, bu diktatörlüğün farklı biçimlerde örgütlenebileceğini, Lenin'in demokrasi için bir devlet biçimi sözünü kullandığını belirttikten sonra burjuva diktatörlüğünün demokrasi denen devlet biçiminin hiçbir özelliğinin artık Türkiye'de kalmadığını söyledi. Örneğin parlamentonun, yasama, yürütme, yargı ayrımının, seçme seçilme hakkının vb. hepten kaldırıldığını, bunun devlet biçiminde bir değişme demek olduğunu anlattı.

Türkiye'deki cuntaya faşist demeyenlerin gerekçelerine değindikten sonra, Yürükoğlu yoldaşımız faşizmin tanımı konusunu ele aldı. *Atılım*'ın, *İşçinin Sesi* için, Komintern'in tanımını bir kalemde yadsıdığını söylemesinin, yine her zamanki gibi çarpıtma olduğunu belirtti. *İşçinin Sesi*'nin 141. sayısında yayınlanan konuşmasında söylenenleri hatırlatan Yürükoğlu yoldaşımız, bu tanımı yadsımak değil, yetersiz bulmaktır dedi.

Komintern'in tanımını ve TKP II. Leninciler Konferansı'nda getirilen anlayışı ardarda aktardıktan sonra, Yürükoğlu yoldaş, bizim anlayışımız Komintern'in tanımını reddetmiyor ama belli noktalarda eksikliklerini kapatıyor dedi ve bu noktaları kısaca sıraladı.

Yürükoğlu yoldaşımız, Leninciler konferansındaki tanımın "emperyalist aşamanın karşı-devrimi" diyerek faşizmi tarih içindeki yerine oturttuğunu, tarihteki öteki karşı devrimlerden ayırdığını belirtti. Karşı-devrim demekle, faşizmin devrimci durumla bağını vurguladığını söyledi. Devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısını pekiştirmek, tüm üretimi bu yapı altında örgütlemek, büyük mülkiyeti güçlendirmek ve dışa açılmaya yönelmek gibi ölçütleri getirerek faşizmin evrensel işlevini belirlediğini belirtti.

Yürükoğlu yoldaş, Konferanstaki tanımın, faşizmin rejimi kurtarma çabası olduğunu söyleyerek Komintern'in tanımındaki "en" anlayışına da bir ölçüt getirmiş olduğunu söyledi. Kendi somut gereksinimleriyle rejimi kurtarmanın nesnel gereksinimleri üst üste düşen bir finans-kapital gurubunun faşist diktatörlüğe öncülük ettiğini söylemek, Komintern'in "en" "en" diye tanımladığı kesiminin kimliğini, neden faşist diktatörlüğe başkalarının değil de onların öncülük ettiğini açıklıyor dedi.

Ayrıca Yürükoğlu yoldaşımız, II. Leninciler Konferansı'ndaki tanımın, rejimi kurtarmayı vurgulayarak Komintern'in tanımından kalkarak yapılabilecek yanlışları da engellediğini söyledi. Bir gurubun öncülük ediyor olmasının, faşizmin, tüm finans-kapitali, tüm kapitalizmi kurtarıcı işlevini gölgelememesi ve savaşımın finans-kapitalin de "en" "en" bir kesimine indirgenmesini getirmemesi gerektiğini vurguladı.

Son olarak, 12 Eylül darbesinin neden faşist olduğunu kısa maddelerle yeniden açıklayan Yürükoğlu yoldaşımız, ülkenin toplumsal ekonomik yapısından, bu temelde doğan devrimci durumdan, devletin faşistleşme sürecinden söz etti. Darbenin yapıldığı ortamı belirledikten sonra darbeyi yapanların kimliğine, faşist cuntanın bir yılda yaptıklarına ve amaçladıklarına, devletin biçimindeki değişikliklere değindi.

Yürükoğlu yoldaşımız, Türkiye sol hareketi içinde çoğunluğun darbeye faşist dediğini, ancak ya bunun nedenlerini açıklayamadıklarını, ya da mantıksal bütünlükten yoksun açıklamalar getirdiklerini söyledi ve bunun temel nedeni ülkenin ekonomik-toplumsal yapısını ciddi olarak incelememek, doğru tanımamaktır dedi. TKP EK Üst Bürosu eğer darbeden iki gün sonra yayınladığı bildiride bugün söylediklerinin tüm çerçevesini koyabildiyse, bu ülkeyi doğru tanımakla, ortamı doğru değerlendirmekle yakından bağlıdır dedi.

Ülkemizde öfkenin biriktiğini, isyan duygusunun yükseldiğini belirten Yürükoğlu yoldaş, biz nabzı elimizde tutmalıyız, yığın bağlarını geliştirmeliyiz, örgütümüzü yeni patlamaya hazırlamalıyız, partimizin 61. kuruluş yıldönümü yeni bir hamlenin başlangıcı olsun, yaşasın komünizm diyerek sözlerini bitirdi.

Toplantı, *Enternasyonal* marşıyla son buldu.

TKP 61 YAŞINDA

61. yıl

Önder Güclü, İzmir

TKP'miz 61. yılına ulaştı.

Bu 61 yıl içinde birçok ihanet, provokasyon, yıkım, likidasyon ve bizans oyunu yaşadı. 61 yıl içinde birçok değerli komünist geçti, yüzlercesi yetişti.

TKP, 1920 senesinde dünyada esen proletarya fırtınasından etkilenerek kuruldu. Çalışmalarına başlamasıyla birlikte taraftarlar topladı. Hatta o zamanın Büyük Millet Meclisi'nde dahi taraftarları vardı. Ancak o anda ülkede işçi sınıfı güçsüzdü, komünist partisi henüz nesnel bir gereksinme değildi. Buna rağmen TKP, verilen ulusal kurtuluş savaşına aktif katıldı, yer yer başı çektiği bile oldu. Belli başarılar elde etti ancak, "anti-emperyalist Kemal", tehlikeyi sezdi ve önlemlere başvurdu. TKP'nin kurmaylarını Karadeniz'de boğdurdu, çeteleri tasfiye etti, Kürt hareketine ve komünistlere karşı katliama kalktı. Örgüt büyük darbe yedi, uzun yıllar toparlanamadı. Burjuvazi bu savaştan galip ayrıldı.

O yıllardan sonra TKP'nin belli çıkışları, örgütlenmeleri oldu ancak hep darbelerle dağıtıldı. Parti yönetiminde uzun süre suskunluk hüküm sürdü. Ta ki işçi sınıfı oluşmaya, güçlenmeye başlayıncaya, yeni bir komünist partisi nesnel bir zorunluluk oluncaya kadar. 1960'larda ülkede devrimci durum yeşermeye başlamıştı. 1973 senesinde parti bir atılıma girdi, kendini toparladı ve yığınlardan ses getirmeye başladı. Hızla yığınsallaştı. Başta olumlu olan bu gelişme sonra ters yüz oldu.

Yığınların öncülüğünü yapmak gibi tarihsel bir görevi olan parti yönetimi, ana halka olarak CHP'yi desteklemeyi ve ona ileri adım attırmayı koydu. TKP'ye özgürlük sloganıyla kitlelerde legalist yanılgıları arttırdı. Eylemleri burjuvazinin kabul sınırına hapsetti. Daha ileri giden oportünist klik, bolşevikleri "kardeş kavgası"! kışkırtıcılığıyla suçladı, onları burjuvaziye şikayet etti.

Bu olaylar dünya komünist hareketinin konumuyla da yakından ilgilidir. Unutulan dünya devriminin yerine yalnızca toplumsal ilerleme kondu. Dünya komünist hareketi içinde sağ eğilimler güçlendi. Bundan cesaret ve güç alan yerli oportünistlerimiz ise iyice azıttı.

Ülke kaynıyordu. Nesnel koşullar öylesine ilerledi ki, fabrikadaki normal bir işçi dahi partiyi aşmıştı. İşte bu nesnel gereklilik temelinde, parti içinde Bolşevizm doğdu, serpildi, gelişti.

İşçinin Sesi hareketi yılmak üzere olan kadrolar arasından ses getirdi, hızla örgütlendi, partiye canlılık kazandırdı. Bize verecekleri cevapları düşünmek onlar için bile kazanç oldu. Menşeviklerin faşizm tehlikesi reeldir sayıklamalarına karşın bolşeviklerin getirdiği ya faşizm, ya devrim ikilemini yaşam acı olarak kanıtladı. Ülkeye "yurtsever ordu" eliyle faşizm dayatıldı. Bolşeviklerin net, kararlı tutumuna karşılık, menşevikler cuntaya faşist dahi diyemediler. Onu ilerletmeye çabaladılar, daha da çabalıyorlar. Geçmişte CHP kuyrukçuluğu yapan menşevikler şimdi de cunta kuyrukçuluğu yapıyorlar.

Partimizin 61. kuruluş yıldönümünü faşizm koşulları altında kutluyoruz. Devrimle çözülebilir sorunları çözmek gibi bir görevimiz var. Bu görevi yerine getirmekle her komünistin dünya devrimine olan borcunu ödemiş olacağız. Bu borcun ödenmesinde birinci görev partimizi çürüten oportünizmi söküp atmaktır. Bu da 49 yıldır yapılmayan kongreyi toplamakla mümkün olabilir.

Bayrağımız Leninizm!
Silahımız partimiz!
Gücümüz işçi sınıfı!
Beşinci Kongre bunların haykırılışı!

Tarih bir kere yazılır

Saraçoğlu demokrat mıydı, faşist miydi

TKP'nin Sesi radyosu, 1 Eylül'de "Toprak sorunu ve topraktarım reformu raporu" başlıklı bir yorum yayınladı. Yorumda faşist cuntanın raporuna düzülen övgü bir yana, eski başbakanlardan Saraçoğlu demokrat olarak değerlendiriliyor:

"MGK İhtisas Komisyonu toprak ve tarım reformuna ilişkin bir raporu ele aldı. Basına yansıdığı kadarıyla raporun metninde bazı ilginç ve doğru saptamalar da yer alıyor.

"Öte yandan raporda toprak reformunun bugüne kadar gerçekleştirilememesinin nedenlerinden söz edilirken, bugüne kadar yürürlüğe konulan toprak reformlarına karşı çıkar çevrelerinin siyasal güçlerle bütünleştiklerini saptayan son derece doğru bir gerçeğe de işaret edilmesi önemli. Bu saptama öylesine yerinde ki tüm Cumhuriyet dönemindeki toprak reformu macerasını özetliyor da denilebilir.

"Bu maceranın ne menem birşey olduğunu şöyle bir anımsayalım: 1945'de bir yasa çıkarılmıştı: Toprak Kanunu. Bu Türkiye tarihinde toprak reformu alanında çıkan en radikal yasa olmuştu. Öylesine radikal ki bu yasanın 17. maddesi büyük toprak sahiplerinin hemen hemen bütün topraklarının kamulaştırılmasına olanak veriyordu. Dahası bu ünlü 17. maddenin yerine geçirilmesi önerilen ama daha doğmadan ölen çok daha radikal bir başka madde neredeyse yasada yer alacaktı. Buna göre bu kanunun neşri tarihinde Türkiye Cumhuriyeti hudutları dahilinde herhangi bir tarım toprağını fiilen işleyen ortakçı, yarıcı ve tarım işçisi otomatik olarak işlediği toprağa sahip olacaktı.

"Kamulaştırılan toprakların bedellerinin ödenmesi konusunda da oldukça radikal bir uygulamayı öngören yasa neredeyse dönemin başbakanıyla Tarım Bakanının arasını açacaktı. Başbakan Saraçoğlu, ödemede daha insaflı davranılmasını isteyen Tarım Bakanı Şevket Reşit Hatipoğlu'na 'devlet hazinesini ağalara peşkeş mi çekiyorsun' diye karşı çıkmıştı. Ama başta Adnan Menderes ve Cahit Oral olmak üzere büyük toprak sahibi saylavlar şiddetle bu yasaya karşı çıktılar. Demokrat Parti'yi kuranlar da bunlar oldular ve Demokrat Parti erke gelir gelmez Tarım Bakanlığı'na bu yasaya karşı çıkanlardan Cavit Oral'ı getirdi. Yasa kuşa çevrildi ve işlemez hale getirildi".

Aynı Saraçoğlu, S. Üstüngel'in *Savaş Yolu* kitabında neredeyse faşist olarak değerlendiriliyordu:

" '31 Ağustos 1942. Türk faşistleri pek acele ediyor. Bugünkü gazeteler, Saraçoğlu'nun Sivas'da çektiği nutku bastılar. Başbakan: 'Kaybettiğimiz zamanları hamleli hareketlerle kazanmak, bir daha ele geçirilmeyecek fırsatları kaçırmamak için yola çıkmış bulunuyoruz' diyor. Bunlar fırsat kolluyor. Leş kargaları! Onların gözleri önünden yağma, vurgun hayalleri geçiyor...'

" '5 Eylül 1942. Saraçoğlu Erzurum'da. Rus hudutlarına doğru bir teftiş seyahatine çıkmış...'

" '19 Eylül 1942. Türk ordusu, Doğu sınırlarında toplanıyor... Bölük komutanlarına kapalı ve mühürlü zarflarla 'Savaşa hazır ol' emri gönderilmiş...'

"Belgetoplar'ın notlarından birkaç satır daha:

" '1942... Stalingrad'ın çetin günleri. Gazeteler bir havadis verdi: Komünistler beyanname dağıtmışlar. Süleymaniye camisinin minareleri arasına 35 metrelik bir transparan germişler. Kırmızı bezin üzerine, kazık kadar harflerle 'Kahrolsun faşist Ankara hükümeti!' belgisini yazmışlar'.

" '1943... Komünistlerden büyük bir gurubu, Sıkıyönetim Mahkemesi mahkûm etti. Kars'da, ikisi gedikli, beşi subay olmak üzere yedi komünist kurşuna dizilmiş. Bunlardan birinin soyadı Yılmaz'dır...'

" '1944... 55 genç-anti-faşist Sıkıyönetim Mahkemesine çekilmiş... Emniyette, bunlara müthiş işkenceler yapılmış...'

" Kanlı faşist terör sürüp gidiyor..."

1981 Yaz Taarruzu kapanış toplantısında Yürükoğlu yoldaşın yaptığı konuşma

Yoldaşlar, yaz taarruzu hepimize okul oluyor. Komünist kişiliğimizi geliştiriyoruz. Yığınlarla bağımızı geliştiriyoruz. Örgüt anlayışımızı geliştiriyoruz.

Türkiye devrimci hareketinin derisi oldukça incedir. Böyle bir ortamda yaz taarruzu gerçekten iyi bir devrimci gelenek oldu. Beş yıldır her yıl yaygınlaşıyor, her yıl derinleşiyor. Bu yılın sonuçları da bunu gösteriyor. Örneğin katılımda geçen yılı aşağı yukarı yüzde 50 oranında geçtik. Toplanan miktarda yine sanıyorum yüzde 33 ile yüzde 40 arasında bir artış sağladık, hedefin üstüne çıktık. Hedefi de zaten geçen yıla oranla arttırarak saptamıştık.

Bu yılın öteki yıllardan farklı bir özelliği geçen yıllarda hiç olmadığı gibi Almanya'da, Avusturya'da ve Fransa'da katılımın olmasıdır.

Bu yıl ilk yaz taarruzu toplantılarına gitmeden önce, bazı yoldaşlarda bir tedirginlik vardı. Bu yıl zor bir yıl diyorlardı (bunlar doğruydu). Bu nedenle yaz taarruzu hedefini biraz alçak tutalım diyorlardı. Örgüt olarak biz bu psikolojiye kapılsaydık, saptayacağımız düşük hedefi de gerçekleştiremezdik. Tam tersine. Bilinç ve inat bu zor yılı da en iyi sonuçlarla bitirmemize neden olmuştur.

Tabii bizim yoldaşlarımızın endişesiyle hiç karşılaştırmadan bu işin geçmişini anlatayım. Yaz taarruzu önerisini ilk kez menşeviklere götürdüğümüz zaman, "insanları ürkütürsünüz, kaçırırsınız, bu işi yapmayın, bu kadar fazla şey isterseniz, yanınıza gelmezler" dediler. Sonra ikinci birşeyle geldiler, "taarruz sözü de çok ürkütücü" dediler. "Taarruz demeyin, kampanya deyin"! Ardından 1977 Taarruzu başarıyla bitip de, onlara *ilk* ve *tek* yardım yapan örgüt olduğumuz zaman, mali yardımı hiç ses etmeden alıp kabul etmişlerdi.

Şimdi yaz taarruzu için ne diyorlar, herhalde hepimiz biliyoruz. İnsanları kendileri gibi tanıyorlar. Üstünde durmaya gerek bile yok.

Yaz taarruzu geleneği ilerde devrimci hareketle, şu ya da bu örgütle bağlı olmayacaktır. Hep söylediğimiz birşey var, bugün mütevazi ölçülerdedir ama yarın milyonları kaplayacaktır. Türkiye'de modern bir sosyalist ekonominin kuruluşunda da, önemli kaldıraçlardan biri olacaktır.

Yaz taarruzunun kendisi gelenektir, bir de ayrıca kendi geleneğini yaratıyor. Küçüktür, semboliktir ama örgütümüz için önemlidir. Türkiye devrimci hareketinde de pek olan birşey değildir. Örneğin yaz taarruzunun dosyası, İngiltere Maliye Bakanının çantası gibi birşey oldu. Beş yıldır aynı dosyayla yaz taarruzunu yapıyoruz. Patates de aynı şekilde. Patatesle ilgili, sanırım gece ilerledikçe güzel sürprizler gelecek.

Sözlerimi bitirmeden önce, bu topluluk adına hapisteki yoldaşlarımıza sevgi, saygı ve hayranlık duygularımızı iletiyorum.

Söyleyeceklerim bu kadar yoldaşlar. Şimdi sizlerden yerlerinizden kalkmanızı rica edeceğim. Bu gerçekten zor günde çok önemli bir iş başardık. Haydi kucaklaşalım.

Yaz taarruzunu cezaevlerinde de başlattık

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Leninci TKP'nin militanları, sempatizanları yaz taarruzunu başlattılar. Devrimci görev anlayışıyla harekete geçtiler, tüm güçlerini seferber ettiler.

Bu yıl daha deneyimliyiz. Militanlar özverilerini sınayacak, devrimci yaratıcılıklarını geliştirecek, hiçbir şeyi yukarıdan beklemediklerini bir kez daha kanıtlayacaklar. Cezaevlerindeki militanlar da bu anlayışla harekete geçtiler. Biz de olanaklarımız ölçüsünde değil, olanaklarımızı zorlayarak yaratıcılığımızı göstereceğiz.

Taarruzun görevlerini üçe ayırdık. 1. Parasal hedefimiz kişi başına ......TL. El işleri yapıyoruz. Satılması için dışarıya göndereceğiz. Kantinde satılan hiçbir yiyecek maddesini satın almıyoruz. Günde üç kere içtiğimiz çayı artık günde bir kere alıyoruz. Bazıları sigarayı bıraktılar, bazıları da yarıya indirdiler. Böylece ailelerimizin burada kullanmamız için gönderdiği parayı kullanmıyoruz.

2. Örgütsel: TKP'nin başını tutan oportünizmi teşhir ediyoruz. Cezaevindeki namuslu militanların oportünizme duydukları tepkiyi yönlendiriyoruz. Cezaevinde başlayan direniş hareketinin tam ortasında Leninci TKP'yi en iyi bir biçimde temsil edeceğiz. Hareketin doğru yolda yürümesi ve hedefine varması için devrimci propagandayı yükselteceğiz. Devrimci demokratlarla eylem birliği için propagandamızı yükselteceğiz.

3. İdeolojik: Elimizdeki her dökümanı sonuna kadar değerlendireceğiz. Bu konuda da olanaklarımızı zorlayacağız.

Devrimci savaş devrimci özverisiz olmaz!

Cezaevlerini başlarına yıkacağız!

Mamak Cezaevi
Kadınlar Koğuşundan
Ağustos 1981

5. Yaz Taarruzu'nu başarıyla bitirdik

Beşinci Yaz Taarruzu, 6 Eylül'de Londra'da yapılan bir toplantıyla sona erdi.

Avrupa'nın çeşitli yerlerinde çalışan, yaz taarruzunda başarılı olmuş yoldaşlarımızdan bazıları özel olarak bu toplantı için Londra'ya geldiler. Ayrıca, İngiltere'de çalışan, yaz taarruzunu desteklemiş olan çok sayıda işçi arkadaş ve yabancı konuklar da toplantıya katıldılar.

Toplantı, önemli bir görevi tüm örgüt olarak başarıyla yerine getirmiş olmanın kıvancıyla ve coşkusuyla dolu geçti. Armağanlar verildi, koro çıktı, siyasal içerikli fıkra yarışması yapıldı.

Yemekte, öteki yiyeceklerin yanısıra herkese birer haşlanmış patates verildi. Bilindiği gibi, yaz taarruzları boyunca, en çok yenen şey, en ucuz gıda olan patatestir. Hatta yoldaşlar bu yüzden bol bol "p vitamini" aldıklarını söylerler. Patates artık yaz taarruzunun geleneği olmuştur. Herkese dağıtılan haşlanmış patatesler işte bu geleneği simgeliyordu.

Gecenin ilk konuşmalarını, yaz taarruzuna katılmış çeşitli kollektiflerin sözcüleri yaptı. Konuşan son yoldaş, Yürükoğlu yoldaşımızı çağırdı ve sözü ona bıraktı. Yürükoğlu yoldaşımızın kısa ama başarıyı coşkulu ve özlü bir biçimde noktalayan konuşmasından sonra koro çıktı.

Bundan sonra diploma ve armağanların verilmesine geçildi. Tüm Avrupa çapında kişi kişi net sonuçlar o sırada henüz tam belli olmadığından ve belli olduğu kadarıyla sıralamaya giren yoldaşların hepsi toplantıda bulunamayacağı için, listeler yalnızca İngiltere'den yaz taarruzuna katılan yoldaşları kapsadı. Avrupa çapında genel onur listesinin oluşumunu gelecek sayıdaki genel döküm yazısında vereceğiz.

Diploma ve armağanları Yürükoğlu yoldaşımız verdi. Önce en düzenli ödeme yapmış 10 yoldaşa diploma verildi. Ardından, yaz taarruzu toplantılarında en girişimci, yaratıcı tutum almış 3 yoldaşa diploma verildi. Sonra, en çok dış bağış toplamış 10 yoldaşa diploma, bu yoldaşlardan ilk üçüne de armağan verildi. Bu arada Avrupa'dan gelen yoldaşlarımıza da armağanlar verildi. Kısa bir aradan sonra, yine Yürükoğlu yoldaşımız onur listesine girenlerin diploma ve armağanlarını verdi.

Onur listesinin ilk başında basın-yayın kollektifi yer almaktadır. Bu yoldaşlar kişisel katkılarını hiç azaltmadan, kollektif olarak yaptıkları çalışmalarla, koydukları kollektif hedefin 4 katını, konan Avrupa çapında genel taarruz hedefinin ise yüzde 8,5'unu ödemişlerdir.

Onur listesinin ikincisi ise İTİB kollektifidir. Bu yoldaşlar da kişisel katkılarının dışında, koydukları kollektif hedefin 2 katını, genel taarruz hedefinin ise yüzde 4,5'unu ödemişlerdir. Armağan olarak İTİB binası için çeşitli gerekli eşyalar ve en önemlisi hareketimizin müzesinin başlangıcı sayılabilecek camlı bir dolap almışlardır. 1977 1

Fıkra yarışmasından

Anadolu'da arkeolojik bir kazı yapılmış. Kazıda dinazor bulunmuş. Kazıyı yapanlar dinazorun yaşını saptayamamışlar. Önce Türkiye'deki arkeologlar çağrılmış, olmamış. Avrupa'dan, dünyadan arkeologlar çağrılmış, yine olmamış. Derken iş Evren'e intikal etmiş. Evren gelmiş ve bir süre sonra dinazorun yaşı ortaya çıkmış. Gazeteciler merakla toplanmışlar, "nasıl oldu sayın devlet başkanımız" diye sormuşlar. Evren kasıla kasıla "konuşturdum" demiş.

Fıkra yarışmasından

Aradan uzun yıllar geçmiş. Bu sürede teknoloji hızla ilerlemiş. Artık ölülerin beyinleri çıkartılıp yeniden kullanılabiliyormuş. Bu yeni teknolojiyi tanıtmak ve bu arada beyin satışı yapmak için bir sergi açılmış. Sergide çok ünlü kişilerin de beyinleri varmış. Einstein'ın beyni 200.000 dolar... Bunların arasında çok pahalı bir beyin duruyormuş. 1 milyon dolar. Sergiyi gezenler şaşırmışlar ve görevliyi bulup bu neyin nesidir diye sormuşlar. Görevli, "bu Kenan Evren'in beynidir" demiş. Ötekiler "canım altında o ismin yazdığını biz de görüyoruz ama bu hiç bilinmeyen adamın beyni neden bu kadar pahalı, kim bu adam" diye üstelemişler. Görevli yanıtlamış, "pahalı çünkü bu beyin 0 kilometrede, yepyenidir" demiş.

5. Yaz Taarruzu bitiş gecesinden

Mayıs'ında kullanılmış kanlı kızıl eşarp, cezaevindeki yoldaşların el emeğiyle, yaz taarruzu için ürettikleri oyalar vb. şimdi burada durmaktadır.

Onur listesine katılanların armağanları ve diplomaları verildikten sonra, beş yaz taarruzu boyunca onur listesine en çok katılmış yoldaşlara diploma ve birinciye armağan verildi.

Bundan sonra siyasal içerikli fıkra yarışmasına geçildi. Fıkralar anlatıldı ve yarışma sonuçlandı. Birinciye "altın patates" armağanı verildi. Tam bu sırada, fıkra yarışmasına katılmak için bir kaset iletildi. Yarışmaya geç kaldığı için kaseti dolduran yoldaş yalnızca küçük bir teselli armağanı alabildi. Ama gerçekte bu kaset en güzel fıkrayı içeriyordu: Menşeviklerin Sesi radyosunun yayınlarında geçen "fikir"lerden, sözlerden esinlenerek doldurulmuş bir "radyo yayını" kasetiydi.

Fıkra yarışmasından sonra yeniden koro çıktı ve toplantı marşlarla son buldu.

Yaz taarruzu bitti ama alışkanlıkları sürüyor ve sürmektedir. Yoldaşlar örgütümüz için daha çok parasal olanak sağlama yönündeki yaratıcılıklarını sürdürüyorlar.

Fıkra yarışmasından

Menşevikler de bir gece yapacaklarmış. Gecede fıkra yarışması olsun demişler ve konu saptamaya çalışmışlar. Atatürk, Evren, Ecevit... fıkra konusu olamaz. Şu bu derken, fıkralara konu olsun diye bir tek *İşçinin Sesi*'ne karar kılmışlar. Fıkraları hazırlayacak kadroyu seçmişler. Seçilenler görev verildiğinde, kaynak olsun diye *İşçinin Sesi* yayınlarını istemişler. Böyle olunca, menşevik yönetim düşünmüş, demiş en iyisi biz üst düzeylerden birine *İşçinin Sesi* yayınlarını okuyup fıkra hazırlama görevini verelim, onun hazırladığı fıkraları çeşitli kişiler anlatır. Bir görevli saptamışlar ve yayınları vermişler. Görevli yayınlarla birlikte günlerce odaya kapanmış. Ötekiler merak edip, gidip kapıdan, nasıl gidiyor diye soruyorlarmış. Görevli çok iyi, çok iyi gidiyor diye yanıtlıyormuş. En sonunda okuma bitmiş.

İşçinin Sesi'ni ilk kez okuma fırsatını bulan görevli yoldaş ancak şöyle bir fıkra hazırlayabilmiş:

TKP menşevik kanadının üst düzeyde bir toplantısı varmış. Herkes yerini almış ve İ. Bilen toplantıyı açmış. Uluslararası ve ulusal çeşitli konulara değindikten sonra, sıra parti içi duruma gelmiş. İ. Bilen, "geçen yıl plenumda, sol oportünist *İşçinin Sesi* gurupçuğunu ideolojik olarak ta yeneceğimizi söylemiştik, bu görevi yerine getirdik" diye söze başlamış ve şöyle devam etmiş: "Hatta şunu diyebilirim ki, yalnızca sol oportünist *İşçinin Sesi* gurupçuğunu yenmekle kalmadık. Aynı zamanda Marksizm-Leninizmi de geliştirdik. Lenin'in sol oportünizm konusundaki görüşlerine bir de kurbağa teorisini katarak, Evren'sel bir katkı yaptık".

Yaz taarruzu İstanbul'da başarıyla sonuçlandı

Seydi Gür

Mayıs ayında üst ve alt organlarda, hatta İMG'lerde yaz taarruzunu gündeme koyarak, tüm kadroları ve sempatizanları yaz taarruzuna hazırladık.

Önce tartıştık, geçen yıllardaki başarılar ve başarısızlıklar değerlendirildi. Yanlışların temeline inilerek tüm kadrolar ve sempatizanlar bu konularda önceden uyarıldı. Yaz taarruzunun yalnızca parasal olanakları geliştirmek, mali sorunları çözmek olmadığı, ancak başarılı bir kadronun, örgütün mali sorunlarını da çözmesi gerektiği vurgulandı. Tüm yoldaşlarımıza örgütsel işleyişin bir bütün olduğu, yığınlarla bağ, zamanın düzenli, planlı kullanılması, teorik düzeyin yükseltilmesi, özel yaşamla parti yaşamının uyumlaştırılması vb. açılardan iyi bir kadro yetişmesinde yaz taarruzunun uyarıcı ve hazırlayıcı bir okul olduğu anlatıldı.

Gazetemizdeki yazılar, hele Yürükoğlu yoldaşımızın yazısı eksiklerimizi tamamladı, coşkumuzu, bilincimizi, faşist cuntaya karşı öfkemizi bir kat daha arttırarak, bize güç verdi. Tüm bunlardan sonra, herkes, tüm yoldaşlar, sempatizanlar özveri yarışına başladılar.

Üst organ yaz taarruzu yükümlülüğünü geçen yıla göre yüzde yüz arttırarak belirledi. Ayrıca, 15 gün de yerel gereklilikler için yaz taarruzunun devamını önerdi. Tüm yoldaşlar bunu kıvançla kabul ettiler. Böylece İstanbul'da yaz taarruzu 2,5 ay sürdü.

Bu süre boyunca tüm masraflar azaltıldı, organ toplantılarının az para harcanarak yapılmasının yolları araştırıldı. Sigara içiminin azaltılması ve bırakılması, kısa mesafelerde araca binilmemesi, kan bağışları gibi uygulamalar yapıldı. Küçük küçük fakat bizce çok büyük paralar, disiplinli, örnek davranışlarla gelmeye başladı. İşsiz yoldaşlarımız iş buldular. İşte çalışanlar başka işler arayarak ek işe girdiler. Tüm yoldaşlarımız mesai yaparak, ya da ek işlerle verdikleri sözü tutmaya çalıştılar. Beş çocuklu bir işçi yoldaşımızın bıkmadan mesai yaparak verdiği paralar, tüm kadroları coşturdu. Bir kadın yoldaşımızın evinde gül yetiştirip satması yaratıcı bir buluş olarak değerlendirildi ve yoldaş kutlandı.

Yoldaşlarımızın bir kısmı su sattı. Tost, çiğdem, fıstık satıldı. Ayakkabı boyacılığı yapıldı. Evlere temizlik işçisi olarak gidildi. Ek dersler verildi. Odun kesmeye gidildi. Tüm yoldaşlar yeteneklerini, girişkenliklerini kullanarak, yaz taarruzunu başarılı bir şekilde sonuçlandırmaya çalışırlarken, organ çalışmaları aksamadan yürütüldü. Kesenek, yaz taarruzu parasının dışında alındı. Yığınlarla bağlar gelişti. Eğitim çalışmaları aksamadan sürdürüldü. Konferans kararları tüm organlarda, sorular sorularak, önceden hazırlanılarak işlendi. Parti yayınına düzenli yazılar yollandı.

Evet, 5. Yaz Taarruzu, Yürükoğlu yoldaşımızın Istanbul patlamaya hazırlanıyor sözlerini doğruladı. Evet yoldaşlar, Istanbul faşist diktatörlük koşullarında, 5. Kongre öncesinde, burjuvazinin ve hain menşevizmin beyninde patladı!

Haydi 6. Yaz Taarruzuna!

Devrimde, milyonların katılacakları nice taarruzlara!

Tutuklu yoldaşlarımızın özverisi bize güç kattı

Can yoldaşlar,
Oniki Eylül'den bu yana epey zaman geçti. Bu dönemde çok şey duyduk ve gördük. Yaşadığımız dönem zor. Tutuklanan devrimcilerin çoğu tutumuyla kahramanlık destanı yazdı.

Kendi yaşamımdan sizlere bir örnek vermek isterim. Aktif, çalışkan bir yoldaştı. Yapılan işkenceleri anlatır, konuşanlara gülerdi. Bunlar devrimci değil derdi. Yoldaş kendine çok güveniyorsun dediğimizde, ben bu uğurda başımı koymuşum, ne demek güven diyordu. Konuşmalardan üç ay sonra yakalandı. Kendisine bölgesinde yapılan işkencelerin en ağırı yapıldı. Yoldaşımız 43 gün işkence altında, tek bir kelime konuşmadı. Halen kendisi mapushanededir. Ailesine gönderdiği, arkadaşlarıyla birlikte çektirmiş olduğu gurup resminde hangisinin yoldaş olduğunu, uzun araştırmalardan sonra, gözlerinden tanıdık. 20 yaşındaki fidan yoldaşımız, 43 gün içerisinde 20 yaş daha ihtiyarlamıştı. Ama, kazınmaz, unutulmaz, hepimize güç katan bir kahramanlık destanı yazmıştı.

Dışarıdaki yoldaşlarımız ise tutuklu yoldaşlarımızın bu özverisinden güç alarak, aranmanın verdiği ağır koşullara rağmen, görev bilinci ve disiplinle yaz taarruzunu başarmaya, özveriyi geliştirmeye çalıştılar. Bir gün su sattılarsa, diğer gün çorap, bir başka gün gazete ve simit sattılar. Daha aklımıza gelemeyecek yaratıcılık örnekleri verdiler. Onlar da yaz taarruzundaki özverileriyle, devrimci savaş, devrimci özveri üzerinde yükselir belgisini yaşama geçirdiler.

Türkiye'de halk ve devrimciler kahramanlık destanları yaratıyorlar. Kadınıyla, kızıyla, babasıyla, oğluyla, işçisiyle, genciyle, Türk-Kürt emekçisiyle zafer bizim olacak!

Faşizmi ezeceğiz!

Yaşasın devrim!

Alev Parlak, İstanbul

Hedefi 10. haftada aştık

Yoldaşlar,
Sizlere hedefimizi aşmanın coşkusu ile, Hamburg'da katıldığım 5. Yaz Taarruzu hakkında bazı bilgiler vermek istiyorum.

"İdeolojik gücü maddi güce çevirelim", "Devrimci bilinç devrimci özveri üstüne kurulur", "Faşizme karşı yaz taarruzu", "Burjuvazi ve oportünizme karşı haydi yaz taarruzuna", "Beşinci Kongre için yaz taarruzuna" belgileriyle ve büyük bir kararlılıkla kitleye açık bir toplantı ile yaz taarruzunu başlattık.

Bir yoldaşımızın yaptırdığı özel, yaz taarruzu makbuzları ile bağış toplayarak, ek işlerde çalışarak (bu konuda daha aktif olabilirdik), taahhüt ettiğimiz hedefi 10. haftada aştık.

Yaz taarruzu boyunca, gazetemizi satarken, bu eylemimizin hedeflerini içeren belgilerle propaganda yaptık. 15-16 Haziran Kıbrıs sorunu, faşizm ve Türkiye'de 12 Eylül seminerlerini verdik.

Her toplantıda kitleye, yaz taarruzu hakkında geniş bilgi verdik, dost-düşman herkes tarafından ilgiyle izlendik, izleniyoruz.

Beşinci Yaz Taarruzu'muzun bir önemi de ülkemizde faşizm şartlarında yapılmasıdır. Türkiye'de yaz taarruzuna katılan bütün yoldaşları, yoldaşça selamlarım.

Yaşasın faşizmi devrimle yıkmak için tüm savaşanlar!

Yaşasın TKP!

Yaşasın sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi!

M.T., Hamburg

Halkımız faşizmi istemiyor

Ülkemizde bir yıllık faşizm deneyi yaşandı. Bu bir yılın ardından, bugün halkın duygu ve düşüncesini, çektiklerini ve tepkisini aktarmak açısından yoldaşlarımızın gönderdikleri haberlerden küçük bir derleme veriyoruz.

Profilo'da şalterler indi

Yoldaşlar,
Geçen haftalarda Profilo'da direniş olmuş. Profilo işçileri, 1980'den kalan ücretli izinleri hâlâ verilmediği .için yarım saat şalterleri indirip, işi durdurmuşlar.

Bir başka haber de şu: Topkapı'da belediye zabıtaları seyyar satıcıların arabalarını devirmişler. Önceki gün belediye otobüsünde herkes bu olayı konuşuyor ve seyyar satıcıların terazi, sebze sandığı, ne bulurlarsa zabıtaların kafasına geçirdiğinden söz ediyordu. Belediye zabıtalarından böyle söz etmek kolay denemez, çünkü artık cuntanın askeri belediyeleri nedeniyle, belediye zabıtasından söz etmenin ucu doğrudan orduya, cuntaya dokunuyor.

Yoldaşça selamlar

Fatma Yılmaz, İstanbul

Faşist cuntanın yoksul köy halkına yaptıkları

Yoldaşlar,
Sizlere faşist cuntanın saymakla bitmeyen yaptıklarından birkaç tanesini anlatmaya çalışacağım. Bunları Türkiye'den izinden yeni dönen tanıdıklardan dinledim. Maraş'ın Tilkiler köyünde silahlarınızı teslim edin çağrısı uygulanıyor. Zaman olarak üç gün veriliyor. Köy halkı silahları teslim etmemeye karar veriyor. Bunu öğrenen faşist cuntanın silahlı askerleri, bütün köylüleri köy meydanına toplayıp, erkekli kadınlı iki gün dayak atıyorlar. Kadınların kollarını masaya bağlayarak parmaklarına olanca güçleri ile cop vuruyorlar. Kadınlara işkence edilmesine dayanamayan köy büyükleri silahları teslim etmeye karar veriyorlar ve silahların yerlerini söylüyorlar.

Bu arada silahlı askerler, köylülere, size şimdi güzel bir film göstereceğiz diyorlar. Köyün devrimcilerinden, onlara yol gösteren militanlardan üç kişiyi helikopterden aşağıya bırakıyorlar. Düşene kadar da kendileri makinalı ile tarıyorlar. Devrimcilerin cenazesini köy meydanında bekletiyorlar, cenazeyi köylülere vermemek için nöbet tutuyorlar.

Ankara'nın Şereflikoçhisar kazasının Üzengilik köyünde de, aynı şekilde silahları teslim çağrısı başlıyor. Yalnız önce köy muhtarı ile köy azalarına silahları toplama görevi yükleniyor. Bir haftalık zaman tanınıyor.

Dedikleri gibi bir hafta sonra geliyorlar. Silahlılar. Muhtar, bizim köyde silah yok diyor. Bu sefer kendileri evleri tek tek arıyorlar, fakat birşey bulamıyorlar.

Sen görevini neden yapmadın diye muhtarı jipin arkasına bağlayıp sabahtan öğleye kadar köy meydanında işkence yapıyorlar. En sonunda muhtara, eğer köylüler silahları teslim etmezse senin işini burada bitireceğiz diyorlar. Bunu gören köylüler, silahları teslim etmekten başka çare bulamıyorlar.

Bu olayları anlatanların da söyledikleri gibi, evet cunta silahları toplamış ama silahların gerekliliği inancını güçlendirmiş. Bu köylerin insanları şimdi alınacak ahımız var diyorlarmış.

Son haberim de yine Anka-

ra'ya bağlı Haymana'nın Gölbek köyünden. Pahalılıktan ve parasızlıktan tükenen köy halkı, düşünmüşler, çıkar yolu köy merasını ortak sürüp ekin ekmekte bulmuşlar. Mera boş duracağına faydalanalım demişler. Bir-iki gün sürmüşler. Cunta hemen haberi alarak silahlılarını köylünün başına dikmiş. Burası devletin malıdır, devlet malına el uzatmanın cezası çok büyüktür diyerek köyde bulunan on traktörden dokuzunu ceza olarak kendi mülkiyetine geçirmiş. Bunların bir gün tek tek hesabını soracağız. Sanmasınlar yanlarında kalacak.

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Serpil Toprak, Hamburg

Faşist cuntanın amacı zaman geçtikçe daha iyi anlaşılıyor

Yoldaşlar,

İletmeyi istediğim birkaç olay var. Yolculukta yanımda oturan bir kız öğrenci ve bir başka yerde bir gemiciyle geçen konuşmaları aktarmak istiyorum.

Kız öğrenci Sağlık Koleji'nde okuyor. Devrimci fakat yeterince bilinçli değil. Cuntadan önce okullarında yüksek düzeyde bir devrimci potansiyel varmış. Parasız yatılı bir okulda çok haksızlık vardır (ör: okul idaresinin, öğrencilere ayrılan ödeneği yemesi, yoğun disiplin cezaları, vb.). Onlar da, bu haksızlıklara karşı direnmişler. Pek çok hak kazanmışlar, ileri adımlar atmışlar, okul idaresini etkisiz hale getirmişler. Oniki Eylül öncesinde durum böyle iken, sonrasında, tahmin edileceği gibi tüm kazanımları bir kalemde silinivermiş. Şimdi yoğun baskı, sürgünler ve disiplin cezaları bir yana, parasız yatılı okuyan bu halk çocuklarından orduya yardım adı altında beş yüzer lira zorunlu bağış toplanmış.

Okul idaresi ve faşist cunta her konuda tepelerine binmiş. Ama kız öğrencinin asıl kızdığı nokta bu değil. Bunlara karşı savaşımda etraflarının boşalıvermesine kızıyor. Yeterince bilinçli olmadığından bu kız da karamsarlığa kapılmış. Herşeyin bittiğini, artık bu ülkede 30-40 yıl devrim olmayacağını söylüyor. Ben ona bir otobüste anlatılabileceği kadarıyla, hiçbir şeyin bitmediğini, bu dönemin geçiciliğini, özelliklerini ve bugün nasıl savaşılacağını anlattım. Kızın gözlerinde ışıklar yandı.

Bir başka yerde, gemilerde aşçı olarak çalışan bir tanıdığımla sohbet ettik. O da bana 12 Eylül öncesi durumlar ile şimdikini anlattı.

Oniki Eylül öncesinde görüşebilmek için belli bir yerde toplanırlarmış. Bunlar limanlara yakın kahvehaneler gibi yerlermiş. Gemi işçileri buralarda toplu halde bekliyorlarmış. Gemi sahipleri gelip, buradan aşçı, tayfa ve diğer mürettebatı alıp yola çıkıyorlarmış. Bir sendikaları varmış, Türk-İş'e bağlı ve hiçbir çıkarlarıyla ilgilenmeyen patron sendikasıymış. Onlar da kendi aralarında örgütlenip birbirlerini kollamaları gerektiğini anlamışlar. Gemi sahibinin önerdiği düşük ücretle, aylarca sefere çıkmamış, aç kalmış olanlar bile iş kabul etmiyorlarmış. Öyle olan arkadaşlarına kendi aralarında yardım ediyorlarmış.

Faşist cunta geldikten sonra, her yerde olduğu gibi, orada da işleri merkezi bir disiplin altına almış. Yabancı gemilerde çalışmayı yasaklamış. Ücretleri kendisi belirleyip, herkesin uyma zorunluluğunu koymuş. İşçi arkadaş bu uygulamanın ilk etapta çok iyi karşılandığını söylüyor. Çünkü bir düzenlilik getiriyor. Patron istediği gibi ücreti dayatamıyor. Ayrıca ücretler o gün için fena sayılmayacak bir düzeyde belirlenmiş. Ama aradan kısa bir zaman geçmesine rağmen, yaşam pahalılığının hızla artışı karşısında ellerinden birşey gelmediğini, ücretleri arttırmanın mümkün olmadığını görünce neye uğradıklarını anlamışlar. Aslında yapılan işçileri korumak(!) adına ücretleri dondurmak olmuş. "İlk önce göstermelik bir düzenlilik aldatmacasıyla gözümüzü boyadı Evren paşa, ama ne için, kim için geldiğini ve bize ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyoruz" diyor arkadaş.

Komünist selamlar

Nurten Keskin, Ankara

Devrim propagandası önemlidir

Yoldaşlar,

Türkiye'de kaldığım bir ay içindeki izlenimlerimi yazacağım.

Zonguldak maden işçilerinden bazıları ile konuştuğumda, 12 Eylül sonrası aldıkları paranın 7-8 bin lira gibi bir miktara düştüğünü, bu parayla 4-5 kişilik bir ailenin geçinemeyeceğini anlattılar. Oniki Eylül faşist darbesinden sonra bir ara aldandık, can güvenliğimizi korumaya gerek kalmadığına inanarak dişimizden, tırnağımızdan arttırarak aldığımız silahlarımızı da teslim ettik diyorlar. Düşünemedik ki can güvenliğimiz asıl 12 Eylül'den sonra tehlikeye girecek, şimdi hem baskılar, hem açlık bizi tehdit etmeye başladı diye anlatıyorlar. Akşamları çocuklarımıza bir karpuz götüremiyoruz, meğerse bu iktidar bizim aç kalmamız, bir takım haklarımızı elimizden almak için gelmiş, anladık ama geç anladık diyorlar.

Eskiden politika tartışanlar bugün yine aynı şekilde tartışıyorlar. Evlerinde komşularıyla, kimseden çekinmeden konuşuyorlar. Yakalanıp da konuşmayan devrimcilere büyük sempati var. Örneğin bir TKP'li yakalanmış, 90 gün işkencenin her türü uygulandığı halde hiç konuşmadığı için, bizim evlatlarımız böyledir diye birbirlerine anlatarak destanlaştırıyorlar.

Yarbay hakimler çok idam kararı veriyorlar ama korkudan çoğu kalp hastası olmuş!

Adana sıkıyönetim mahkemesinde bir devrimci idamlıkla yargılanıyormuş. Annesi de mahkemeye gelmiş. Şahit diye dinlenen birisi, adamı devrimcinin öldürdüğünü söylemiş. Devrimcinin annesi oğluna eliyle işaret ederek, "bunu idam edebilirler ama arkadan iki tane yetişiyor, onları ne yapacaklar" diye bağırmış. Böyle yiğit analar babalar var ve en önemlisi onların hikayesi halk arasında dolaşıyor. Adana'da olmuş olayı Zonguldak'ta duyuyorsun.

Yoldaşlar,

Şu kanıya vardım ki, net bir devrim propagandası sürdürmek gerçekten büyük önem taşıyor. Devrimci hareket bugüne kadar çeşitli bulanıklıklar içinde olmuş. Halkta devrimci hareketin coşkusuna, yiğitliğine büyük saygı ve güven var ama bilimselliği açısından güvensizlik var. Devrimci coşkusuyla bilimsel, net yol göstermeyi birleştiren propaganda halkın güvenini kolayca kazanır. Bu devrimci hareketlerin militanları açısından da geçerlidir. Birçok devrimci yürek, somut bilimsel çözüm bekliyor. *İşçinin Sesi*'ni Türkiye'de milyonlarca yaymak, ülkenin yazgısını etkiler. Ben bu kanıya vardım yoldaşlar. Yapacağız.

Saliha Sönmez, Münih

DGM direnişinin beşinci yıldönümünü kutlarken

Faşist cuntayı ezmeyi amaçlıyoruz

Karşı-devrimin ülkemizi içine soktuğu gericilik döneminde, geleceğe hazırlanan işçi sınıfımızın ve komünistlerin önünde duran bir görev de geçmişi değerlendirmek, dersler çıkarmaktır. Bunu doğru yapabildiği ölçüde, işçi sınıfımız yenilgiden bile kazançlı çıkabilir. Başka türlü bugünümüz geçmişle gelecek arasında köprü olamaz. Beşinci yıldönümünde DGM direnişini ele alışımızın nedeni budur.

***

1974-76 yılları, 1968'lerden beri sürmekte olan devrimci durumun *yeniden* yükselmeye başlaması dönemidir. Devrimci savaşımın yeniden yükselme, atılım dönemidir. Aynı zamanda, finans-kapitalin bir yandan sivil faşist örgütlenmeye yeni bir çeki-düzen verdiği, diğer yandan mevcut yapısıyla yönetmekte güçlükler içine girdiği, devleti yeniden güçlendirme "zorunluluğu"nun görülmeye başladığı bir dönemdir.

1976'da DGM yasasının gündeme gelmesinin nedeni bu durumdan kaynaklanmaktadır. DGM yasası, parlamento eliyle, gerici reformlarla devleti güçlendirme isteğinin bir parçasıdır. Yargı ve yürütmenin birleştirilmesini başlatma girişimidir. Karşı-devrimin bir saldırısıdır.

Onaltı Eylül eylemi, finans-kapitalin bu gerici reform girişimini engellemeye yönelik bir yığın direnişiydi. Bu yönüyle ele alındığında amacına ulaşan başarılı bir eylemdir. Parlamentonun çoğunluğunun istemine rağmen DGM yasa tasarısı için oylama bile yapılamamıştır, gerici partiler ve sosyal-demokratlar ayrı ayrı konumlarda geri çekilmek zorunda kalmışlardır.

CHP'nin rolü

DGM'ye karşı CHP'nin tavrıyla DGM direnişi, menşeviklerin göstermeye çalıştığı gibi "parlamento-dışı savaşımla, parlamento-içi savaşımın birleşmesi" değildi. Bir kez gerçek anlamıyla "parlamento içi savaşım" kategorisine CHP girmez. Bunu bir yana bıraksak bile, CHP'nin parlamentodaki tutumu hiçbir açıdan böyle değerlendirilemez.

Sosyal demokrat CHP'nin bugün faşist diktatörlüğe karşı tutumuyla, 1976'da DGM' ye karşı tutumu arasında tam bir benzerlik vardır. DGM yasasının ilk hazırlıkları CHP hükümeti döneminde başlatılmıştır. Tasarı meclis gündemine gelince, CHP esasta karşı olmadığını belirterek bazı yönlerine karşı çıkmıştır. Yığın direnişi başlayınca ise yığınları durdurabilmek için oylama yapılmasını engellemeye çalışmıştır. Aynı CHP, hükümette olduğu dönemde, sıkıyönetimlerle, cuntanın darbeyle gelişini kolaylaştırmış, faşizme giden yolu ayıklamıştır. Bugün faşist diktatörlüğe esasta karşı çıkmıyor, bazı uygulamalarını "eleştiriyor". Yarın halk ayaklanması başlayınca da öncülük kapıp, devrimi boğmak için anti-faşist kesilecektir!

DGM'ye karşı CHP'nin tavrı, onun, işçi sınıfının anti-faşist devrim savaşımında bağlaşığı olabileceğini göstermez. Yalnızca, işçi sınıfı yığınları peşinden sürükleyince, liberal burjuvazinin nasıl tarafsızlaştırılabildiğini gösterir. DGM direnişinde, CHP'nin tavrı da asıl olarak *tarafsızlık* olmuştur. CHP, yığınların isteğini parlamentoda dile getirerek parlamento dışı savaşımı tamamlamamıştır, tamamlayamazdı da, ama yığın savaşımından etkilenmiş, kararsızlık geçirmiştir. Bu kadar.

Direniş günlerinde, partimizin doğru bir politikasının olmayışı, menşevik yönetimin CHP'yi yanlış değerlendirmesi, liberal burjuvaziye kadar geniş bir cephe anlayışına yapışması sosyal demokrasinin Kıbrıs işgalinden sonra azalan etkinliğini yeniden arttırabilmesine yaradı.

Sendikaların rolü

Direnişin geri bir düzeye hapsedildiğini söyleyenler genellikle DİSK'in "genel yas" olarak adlandırmasını kanıt olarak gösteriyorlar ve eksikliklerin sorumluluğunu sendikalara yüklüyorlar.

DGM direnişinin eksiklikleri, zayıf yanları vardı. Ancak, sendikaların, DİSK'in önemli bir rol oynaması, eylemin zayıflığını değil, güçlü bir yanını gösterir. Eksiklik, komünist öncüden kaynaklanmaktadır, bunun sonucunda, eylemin sendikal devrimcilik sınırlarına hapsolmasıdır, bir üst aşamaya yükseltilememesidir. Tersinin olabilmesi için her türlü nesnel koşulun varlığını Profilo'da işçilerin devlete karşı silahlı direnişi çok güzel gösteriyor.

Kendini "öncü" olarak ilan ediyorsun, gerçekte ise herşeyi sendikalardan bekliyorsun, sonra da yanlış öncülük ediyor diye sendikaları suçluyorsun. Bu yüzden, asıl suçlanacak olan sendikalar değildir. Herkes önce kendine baksın.

***

Beş yıl önce gerici bir reformu direnerek engelleyen işçi sınıfımız, bugün faşist diktatörlüğe karşı direniyor. Faşist diktatörlüğü devrimle yok etmek için savaşıyor. Gelecek işçi sınıfınındır.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!